

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 93.154 van 8 februari 2001
in de zaak A. 61.371/VII-12.896.**

In zake : Etienne VANPARIJS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. VAN DE VYVER,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Eglantierlaan 1 bus 22.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Etienne VANPARIJS op 15 december 1994 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting van 17 oktober 1994 "houdende uitspraak over het beroep aangetekend tegen de beslissing nr. 31033/56/A/1 van 21 april 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen houdende gedeeltelijk verlenen van de vergunning voor een periode eindigend op 01 september 2011 aan de heer VANPARIJS Etienne, wonende te 8820 Torhout, Bakvoordestraat 14, om een varkensfokkerij gelegen te 8820 Torhout, Bakvoordestraat 14 te veranderen door uitbreiding";

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur C. ADAMS;

Gelet op de beschikking van 29 februari 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 20 december 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 januari 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DEWANDRE die, loco advocaat M. DENYS, verschijnt voor verzoeker en van advocaat N. SERVAES die, loco advocaat J. VAN DE VYVER, verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur C. ADAMS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker baat een varkenshouderij uit, gelegen te Torhout aan de Bakvoordestraat 14.

Aanvankelijk beschikt hij hiervoor over de volgende vergunningen :

- besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 14 maart 1985 houdende

- exploitatievergunning voor het houden van 2.100 mestvarkens gedurende een termijn tot 9 oktober 1994;
- besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 17 oktober 1991 houdende exploitatievergunning bij wijze van aktename voor de opslag van 1.760 m³ mest;
 - besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Torhout van 24 oktober 1991 houdende exploitatievergunning bij wijze van aktename voor de lozing van normaal huishoudelijk afvalwater op riool.

De inrichting is gelegen in agrarisch gebied volgens de bepalingen van het gewestplan Diksmuide-Torhout, vastgesteld bij koninklijk besluit van 5 februari 1979.

1.2. Op 16 december 1993 vraagt verzoeker een milieuvergunning klasse 1 om verder zijn inrichting te exploiteren met als voorwerp het houden van 2.100 mestvarkens, de opslag van 1.760 m³ mest, van 1.000 l petroleum en 3.000 l mazout en de lozing van normaal huishoudelijk afvalwater op riool, en om haar inrichting uit te breiden met de opslag van 200 l petroleum, 200 l mazout en achttien ton kaaswei.

Met een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 21 april 1994 wordt een milieuvergunning gegeven voor het houden van 200 zeugen, 1.400 mestvarkens en voor de gevraagde opslag en lozing, dit tot 17 oktober 2011.

1.3. Met een verzoekschrift van 25 mei 1994 tekent verzoeker administratief beroep aan tegen voormelde beslissing.

1.4. Gedurende de beroepsprocedure worden de volgende adviezen gegeven :

- de administratie gezondheidszorg : ongunstig;

- de Vlaamse Landmaatschappij op 19 juli 1994 : gunstig, op voorwaarde dat minstens 2.000 kg. P_2O_5 niet in het Vlaamse Gewest wordt afgezet;
- het bestuur milieuvergunningen op 4 augustus 1994 : gunstig voor hernieuwing voor 1.685 mestvarkens;
- het bestuur ruimtelijke ordening op 8 augustus 1994: gunstig
- de gewestelijke milieuvergunningscommissie op 12 augustus 1994 : gunstig voor de gevraagde inrichting gedurende een termijn tot 31 december 2003.

1.5. Met het thans bestreden ministerieel besluit van 17 oktober 1994 wordt het administratief beroep van verzoeker gedeeltelijk gegrond verklaard en wordt een milieuvergunning gegeven voor het houden van 1.685 mestvarkens, voor de gevraagde opslag en voor de gevraagde lozing van afvalwater;

2. De gegrondheid van het beroep

2.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel de schending aanvoert van artikel 23, § 2, artikel 24, § 2, en 25, § 1, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet), van artikel 52, 5°, a), van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I) en van het rechtszekerheidsbeginsel; dat verzoeker doet gelden dat hij een milieuvergunning heeft gevraagd voor de verdere exploitatie van zijn bedrijf met 2.100 varkens, dat met het bestreden besluit een milieuvergunning is gegeven voor 1.685 varkens en dat de vergunning nergens wordt geweigerd voor het resterend aantal varkens, dat volgens de aangehaalde bepalingen het bestuur binnen een vervaltermijn van vijf maanden vanaf de datum van ontvangst van het beroep uitspraak moest doen, hij gebreke waaraan verzoeker een

stilzwijgende vergunning heeft bekomen, dat in het bestreden besluit 1.685 varkens uitdrukkelijk zijn vergund, doch dat aangezien geen oordeel is geveld over de resterende 415 varkens deze laatste stilzwijgend vergund zijn, dat het bestaan van die stilzwijgende vergunning wordt bevestigd door de bijzondere voorwaarden in artikel 6, 3°, van het bestreden besluit, waarin sprake is van 2.100 dieren, dat omwille van de rechtszekerheid het bestreden besluit moet worden vernietigd omdat de motivering ervan ingaat tegen de stilzwijgende vergunning voor 415 varkens;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat in artikel 1 van het bestreden besluit het beroep van verzoeker gedeeltelijk gegrond wordt verklaard, dat in artikel 2 het in eerste aanleg genomen deputatiebesluit wordt opgeheven en dat in artikel 3 het voorwerp van de vergunning wordt bepaald op stallen voor 1.685 mestvarkens en diverse toebehoren, dat aldus het voorwerp van de vergunning ondubbelzinnig is bepaald, dat de vergunning voor 1.685 varkens noodzakelijk inhoudt dat er niet méér mogen worden gehouden zodat de stelling dat geen uitspraak over het meerdere zou zijn gedaan, onjuist is; dat zij daaraan toevoegt dat de materiële vergissing in artikel 6, 3°, van het bestreden besluit geen afbreuk kan doen aan het duidelijk bepaalde in artikel 3;

2.1.3. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord verzoeker in essentie zijn standpunt herhaalt dat hij een vergunning voor 2.100 dieren heeft gevraagd en dat hij om dat aantal te bekomen administratief beroep heeft ingesteld doch dat het bestreden besluit slechts over de 1.685 vergunde varkens uitspraak doet en niet over de resterende 415 varkens, die aldus niet worden geweigerd, en dat in artikel 6, 3°, van het bestreden

besluit naar 2.100 dieren wordt verwezen, hetgeen niet als een "materiële vergissing" kan worden afgedaan;

2.1.4. Overwegende dat het bestreden besluit expliciet verwijst naar het beroep van verzoeker tegen de beslissing in eerste aanleg, die een vergunning verleent voor 1.400 varkens en uitdrukkelijk een vergunning weigert voor 700 varkens en naar het standpunt van verzoeker in zijn beroepschrift aangaande zijn verzoek tot het verkrijgen van een vergunning voor 2.100 varkens; dat, voorts, de aanhef van het bestreden besluit overweegt dat een ecologisch verantwoorde mestafzet voor slechts 1.685 dieren is bewezen, dat het beroep van verzoeker "gedeeltelijk gegrond" is en dat gedurende een beperkte termijn een vergunning kan worden gegeven voor 1.685 mestvarkens; dat in het beschikkend gedeelte van het bestreden besluit het beroep van verzoeker gedeeltelijk gegrond wordt verklaard, dat het in eerste aanleg genomen besluit wordt opgeheven en dat vergunning wordt verleend voor 1.685 mestvarkens; dat daaruit onomstootbaar blijkt dat van het gevraagde aantal van 2.100 mestvarkens er 1.685 worden vergund en het meerdere wordt geweigerd; dat aldus de minister niet heeft nagelaten uitspraak te doen over de overige 415 mestvarkens, zijnde het verschil tussen het aantal gevraagde en het aantal vergunde varkens; dat verzoeker tevergeefs steun zoekt voor zijn standpunt in artikel 6, 3°, van het bestreden besluit, dat luidt als volgt :

"Van de op het bedrijf geproduceerde varkensmest mag een hoeveelheid mest bevattende minimaal 2.000 kg P_2O_5 niet afgezet worden op gronden gelegen binnen het Vlaamse Gewest.

Deze hoeveelheid mest dient ofwel geëxporteerd ofwel verwerkt te worden, zoniet kan de vergunning tot exploitatie van 2.100 mestvarkens geheel of gedeeltelijk geschorst worden";

dat blijkt dat die bijzondere voorwaarde een loutere overname is van het advies van de Vlaamse Landmaatschappij, die gunstig advies verleende voor 2.100 mestvarkens

op voorwaarde dat minstens 2.000 kg P_2O_5 niet in het Vlaamse Gewest zou worden afgezet; dat de overname van dat advies als bijzondere milieuvoorwaarde duidelijk - gelet op de motivering van het bestreden besluit - op een materiële vergissing berust en dat daaruit geenszins het verkrijgen van een vergunning voor 2.100 mestvarkens kan worden afgeleid; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel de schending aanvoert van artikel 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en met toepassing van artikel 159 van de Gecoördineerde Grondwet; dat verzoeker in dat middel in essentie betoogt wat volgt :

Het bestreden besluit maakt gewag van "de thans gehanteerde technische criteria", van bepaalde afstandsregels, van de ligging van de inrichting "in een gebied dat bijzondere bescherming vergt" en van bepaalde milieuvoorwaarden.

De "technische criteria" zijn integraal en letterlijk ontleend aan artikel 357 van het besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992 (het zogenaamd "oude" Vlarem II), dat nooit voor voorafgaand advies aan de afdeling wetgeving van de Raad van State werd voorgelegd, dat manifest onwettig is en dus buiten toepassing moet worden gelaten. Een onwettige reglementering kan niet sluiks worden toegepast door inhoudelijk identieke regels zonder nadere motivering toe te passen.

Het bestreden besluit specificeert niet waarom een gebied als "bijzonder te beschermen" wordt aangeduid, noch hoe de vastgestelde afstanden zijn vastgelegd.

Het argument inzake dringende "sanitaire overwegingen" is onduidelijk, nu toch uitdrukkelijk 1.685 mestvarkens worden vergund.

In artikel 6 van het bestreden besluit wordt meer dan een heel hoofdstuk uit het "oude" Vlarem II van toepassing verklaard, hetgeen niet volstaat als uitdrukkelijke motivering om dit als voorwaarde bij een concrete aanvraag op te leggen;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord doet gelden dat de overheid op grond van haar onder meer in artikel 20, § 3, van het milieuvergunningsdecreet bepaalde bevoegdheid met het oog op de bescherming van de mens en het leefmilieu een aantal milieuvoorwaarden heeft opgelegd die expliciet in het bestreden besluit zijn opgenomen, dat niet blijkt dat zulks op kennelijk onredelijke wijze is gebeurd, dat door de voorwaarden in extenso op te nemen en de criteria in het overwegende gedeelte te motiveren, aan de motiveringsplicht is voldaan, dat al vóór de inwerkingtreding van het "oude" Vlarem II technische criteria werden gehanteerd, dat Vlarem II dus niet sluiks wordt toegepast en dat de onwettigheid ervan de appreciatiebevoegdheid van de milieuvergunningverlenende overheid niet aantast; dat zij van oordeel is dat evenmin de formele motiveringsplicht werd geschonden : dat het gebied "bijzonder te beschermen" is, wordt gemotiveerd als "ter voorkoming van verontreiniging uit agrarische bronnen", dat het niet duidelijk is hoe in de vermelde afstanden verzoeker een weigeringsmotief meent te zien, dat de dringende sanitaire overwegingen in het bestreden besluit als volgt worden gemotiveerd :

"met name om de verspreiding van varkensziekten te beperken, en niet om bedrijfseconomische redenen; dit streven om de schade van het bedrijf aan andere bedrijven te voorkomen, kadert in de beperking van de externe risico's van een bedrijf en hoort dus wel degelijk thuis in de beoordeling van dit dossier";

dat zij van oordeel is dat verzoeker voldoende kennis had van de motieven om te kunnen oordelen of het zinvol is zich tegen het bestreden besluit te verzetten en dat zij er op wijst dat de weigeringsmotieven ook in eerste aanleg uitvoerig ter sprake zijn gekomen, zodat ook naar de tekst van het deputatiebesluit kan worden verwezen;

2.2.3. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord verzoeker in essentie aan zijn verzoekschrift nog het volgende toevoegt :

De verwerende partij ontkent zelfs niet dat de "technische criteria" integraal en letterlijk uit artikel 357 van het "oude" Vlarem II komen. Er blijken trouwens hele passages in het bestreden besluit te zijn overgenomen uit het advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie, met dien verstande dat de verwijzingen in dat advies naar Vlarem II zijn vervangen door de verwijzing naar "de thans gehanteerde technische criteria".

Door te erkennen dat de normen van Vlarem II de rechtsgrond voor de beoordeling hebben gevormd, wordt de ministeriële omzendbrief 95/01 van 31 maart 1995 toegepast, volgens dewelke de Vlarem II-regels als uitdrukkelijk te motiveren "bijzondere exploitatievoorwaarden" moeten worden toegepast.

Dergelijke sluikse toepassing is in strijd met de rechtszekerheid. Er moet zeker in concreto worden gemotiveerd waarom bepaalde voorwaarden worden opgelegd.

Nergens wordt in het bestreden besluit gespecificeerd hoe en waarom een gebied als "bijzonder te beschermen" wordt beschouwd.

De verwijzing naar de "verontreiniging door agrarische bronnen" is te vaag, zeker nu blijkt dat verzoeker overeenkomstig het advies van de Vlaamse Landmaatschappij kan instaan voor een adekwate mestafzet.

Er wordt gewag gemaakt van bepaalde afstanden tot andere gebieden, zonder dat er enige consequentie aan vast wordt geknoopt.

De gewestelijke milieuvergunningscommissie had nochtans geadviseerd dat er voldoende ruimtelijke scheiding bestond om geen overdreven geurhinder te veroorzaken.

Het argument inzake sanitaire verplichtingen is des te onduidelijker nu toch 1.685 varkens worden vergund.

De verplichting om over te gaan naar een gesloten bedrijfsvorm vloeit niet voort uit enige wettelijke of reglementaire verplichting en wordt niet afdoende gemotiveerd door de stelling dat zo de verspreiding van varkensziekten wordt tegengegaan.

Zulke omvorming brengt omvangrijke investeringen met zich mee en de eventuele voordelen ervan wegen niet op tegen de zware lasten voor verzoeker, die samenwerkt met andere gespecialiseerde bedrijven en nooit met varkensziekten werd geconfronteerd.

Het bestreden besluit is onwettig nu het zonder afdoende en nadere motivering steunt op bepalingen uit het onwettig verklaarde en inmiddels vernietigde Vlarem II-besluit;

2.2.4.1. Overwegende dat het bestreden besluit is gestoeld op twee weigeringsgronden, enerzijds het mestafzetmotief, anderzijds een motief inzake "sanitaire overwegingen"; dat het onderhavig middel is gericht tegen het laatste motief, dat luidt als volgt :

"Overwegende dat de inrichting gelegen is in een gebied dat een bijzondere bescherming vergt ter voorkoming van verontreiniging uit agrarische bronnen; dat de stal gelegen is op circa 1.750 m van een woonuitbreidingsgebied, op meer dan 2.500 m van een recreatiegebied en van een parkgebied; dat de inrichting waarvoor de aanvrager vergunning beoogt te bekomen, te weten in totaal 2.100 mestvarkens, geen

gesloten karakter heeft; dat overeenkomstig de thans gehanteerde technische criteria dergelijke inrichtingen uit sanitaire overwegingen niet meer toegelaten worden; dat uit billijkheidsoverwegingen de inrichting vergund kan worden tot 31 december 2003 ten einde de aanvrager toe te laten de vereiste omschakeling uit te voeren";

2.2.4.2. Overwegende dat wordt vastgesteld dat dit weigeringsmotief grotendeels werd overgenomen uit het advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie van 12 augustus 1994, met dien verstande dat alle verwijzingen in dat advies naar bepalingen van het besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992, houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen (oud Vlarem II) werden weggelaten; dat dit advies luidt als volgt :

"dat de inrichting gelegen is in een kwetsbare zone die overeenkomstig artikel 351 § 2 van titel II van het Vlarem vanuit milieu-oogpunt een uiterst bijzondere bescherming vergt, met name de zone 'Wingene'; dat de stal gelegen is op circa 1.300 m van een woongebied ander dan een woongebied met landelijk karakter, op circa 1.750 m van een woon-uitbreidingsgebied, op meer dan 2.500 m van een recreatiegebied en van een parkgebied; dat de inrichting waarvoor de aanvrager vergunning beoogt te bekomen, te weten in totaal 2.100 mestvarkens, geen gesloten karakter heeft; dat overeenkomstig de gehanteerde technische criteria, zoals vervat in artikel 357 § 1 van titel II van het Vlarem, de exploitatie van een varkenshouderij in een uiterst kwetsbare zone zoals omschreven in artikel 351 § 2 van titel II van het Vlarem, verboden is; dat evenwel overeenkomstig artikel 372 § 2 van titel II van het Vlarem de verdere exploitatie van een bestaande varkenshouderij niet dient te voldoen aan de vermelde afstandsregels wanneer de hernieuwing betrekking heeft op een bestaande gesloten varkenshouderij en het totaal aantal varkens, zeugen inbegrepen, niet meer bedraagt dan 1.800; dat evenwel de inrichting waarvoor vergunning gevraagd wordt een niet-gesloten varkenshouderij is met 2.100 mestvarkens; dat artikel 372, § 2 van titel II van het Vlarem verder bepaalt dat indien de termijn van de lopende vergunning verstrijkt binnen de periode van tien jaar na inwerkingtreding van titel II van het Vlarem, de vermelde verbodsbepalingen slechts van toepassing

worden vanaf de eerste van de eerste maand van het elfde jaar volgend op de datum van inwerkingtreding van titel II van het Vlarem, dus op 01 januari 2004; dat vanaf deze datum de exploitatie van de inrichting waarvoor vergunning wordt gevraagd dus strijdig is met de voorschriften van titel II van het Vlarem; dat de gevraagde vergunning dus slechts kan verleend worden voor een termijn verstrijkend op 31 december 2003";

dat daaruit duidelijk blijkt dat impliciet toepassing werd gemaakt van artikel 351, § 2, van het oude Vlarem II waar het bestreden besluit overweegt "dat de inrichting is gelegen in een gebied dat een bijzondere bescherming vergt ter voorkoming van verontreiniging uit agrarische bronnen", van artikel 372, § 2, van hetzelfde reglement waar wordt overwogen "dat overeenkomstig de thans gehanteerde technische criteria" dergelijke inrichtingen uit sanitaire overwegingen niet meer toegelaten worden en van de overgangsmaatregel vastgelegd in artikel 372, § 2, van hetzelfde reglement, waar in het bestreden besluit wordt overwogen dat "uit billijkheidsoverwegingen de inrichting kan worden vergund tot 31 december 2003; dat aldus in feite onder het mom van billijkheidsoverwegingen in casu het principiële verbod vastgelegd in het oude Vlarem II wordt toegepast met als milderende daarin vastgelegde overgangsmaatregel; dat wellicht de weglating van de bepalingen van dat reglement in het bestreden besluit zijn reden vindt in het feit dat bij arrest nr. 49.457, VAN LOOVEREN, van 6 oktober 1994, dus elf dagen voor het onderhavige besluit werd genomen, de onwettigheid van het oude Vlarem II werd vastgesteld; dat bij arrest nr. 52.260, de v.z.w. KONINKLIJK VERBOND DER BELGISCHE SCHUTTERSVERENIGINGEN, van 16 maart 1995, evengenoemd reglement werd vernietigd, zodat, gelet op de terugwerkende kracht van de na het instellen van voorliggend beroep tussengekomen vernietiging, de bepalingen van dat reglement niet -ook niet impliciet- kunnen worden aangewend als motief om toepassing te maken van de daarin vastgelegde verbodsregels en over-

gangsmaatregelen; dat het middel in de besproken mate gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker als zesde middel de schending aanvoert van de artikelen 3, § 1, 4, § 1, 5, 7, 8, 11 en 14, van het decreet van 23 januari 1991 betreffende de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (hierna mestdecreet), van artikel 17 van het milieuvergunningsdecreet, van artikel 52, 3°, van Vlarem I, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat verzoeker doet gelden dat het bestreden besluit de gevraagde milieuvergunning gedeeltelijk weigert omdat verzoeker geen adequate en milieuverantwoorde mestafzet zou kunnen bewijzen, nu voor de export van een deel van de mestafzet naar het Waalse Gewest geen "afwijkingsbeslissing" van de bevoegde Waalse minister wordt voorgelegd, dat het bestuur niet het recht heeft documenten dienaangaande te eisen als voorwaarde voor de afgifte van een milieuvergunning, dat bovendien geen enkel element erop wijst dat de door verzoeker meege-deelde gegevens onjuist zijn, temeer daar hij niet eens verplicht was deze mee te delen, dat de overeenkomst met een erkend mestvervoerder niet terzijde kan worden geschoven, enkel omdat er geen afwijkingsbeslissing van het Waalse Gewest is, dat mestafzet bij wijze van transport over lange afstand immers is toegelaten in het mestdecreet en dat de Vlaamse Landmaatschappij toezicht uitoefent, dat deze laatste in casu zelfs gunstig advies heeft gegeven, en dat de door de minister gehanteerde willekeurige normen strijdig zijn met de bepalingen van het mestdecreet en zijn uitvoeringsbesluiten, die het enige kader vormen waarbinnen de controle op de mestafzet geschiedt;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat in het bestreden besluit niet wordt gesteld dat de door verzoeker verstrekte gegevens niet getrouw zouden zijn, dat aan de hand van mestproductie en mogelijkheid van mestafzet wordt besloten dat voor 415 varkens geen mestafzet voorhanden is en dat dit gedeelte dan ook niet wordt vergund, dat verzoeker de juistheid van de cijfers in het bestreden besluit niet betwist, dat artikel 5, § 2, 10°, van Vlarem I voorschrijft dat de vergunningsaanvraag de bestemming van de afvalstoffen van de inrichting moet vermelden, dat dit ook geldt voor landbouwbedrijven, dat verzoeker niet aantoont dat het kennelijk onredelijk is te eisen dat hij de bestemming van de afvalstoffen van zijn inrichting aanduidt en staaft, dat overigens de beoordelingsbevoegdheid van de milieuvergunnende overheid niet beperkt is tot de toepassing van het mestdecreet, en dat het ook niet is omdat dierlijke mest enkel op cultuurgrond mag worden afgezet en de lozing ervan verboden is, dat iedere milieuhinder door mestoverschotten verboden zou zijn;

2.3.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord nog verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State volgens welke het bestuur geen documenten inzake toekomstige mestafzet kan eisen om er de afgifte van een milieuvergunning van te laten afhangen en volgens welke het mestdecreet het transport van mest over lange afstand door een erkend vervoerder voorziet en aldus niet kan worden ontzegd aan de vergunningsaanvrager; dat hij tenslotte doet gelden dat meststoffen geen afvalstoffen zijn maar stoffen die nog nuttig en nodig in het productieproces van de teelt van gewassen kunnen worden gebruikt;

2.3.4.1. Overwegende dat het tweede weigeringsmotief luidt als volgt :

"Overwegende dat de jaarlijkse dierlijke mestproductie van de inrichting waarvoor vergunning wordt gevraagd, zou oplopen tot 10.500 kg P_2O_5 respectievelijk 20.811 kg stikstof; dat vanuit oogpunt van ecologisch aanvaardbare mestuitspreiding met een bemestingsnorm van 150 kg P_2O_5 /ha/jaar hiervoor een oppervlakte cultuurgrond is vereist van ten minste 70 ha; dat de aanvrager de beschikking heeft over een oppervlakte cultuurgrond van circa 13,95 ha en stelt tevens over een mestafzetmogelijkheid te beschikken voor 42,24 ha oppervlakte cultuurgrond in Vlaanderen in toepassing van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen; dat voormelde afzetmogelijkheid is gestaafd door documenten; dat er naast deze mestafzet op gronden in Vlaanderen een exportcontract is voor 2.218 kg P_2O_5 ; dat dit contract goedgekeurd werd door de Mestbank; dat een "dérogation" werd aangevraagd aan de Waalse overheid voor de mestafzet in Wallonië doch op het ogenblik van de beslissing niet verleend werd; dat de ecologisch verantwoorde afzet van alle door de inrichting geproduceerde dierlijke mest bijgevolg niet volledig gewaarborgd is maar slechts voor 8.428,5 kg P_2O_5 ; dat uitgaande van de productiehoeveelheden van 500 kg P_2O_5 per mestvarken per jaar de ecologisch verantwoorde afzet van de geproduceerde dierlijke mest slechts voor 1.685 mestvarkens gewaarborgd is";

dat aldus het bestreden besluit de vergunning wel degelijk gedeeltelijk weigert omdat de vergunningsaanvrager onvoldoende ecologisch verantwoorde afzet van de totale mestproductie van de inrichting zou bewijzen;

2.3.4.2. Overwegende dat artikel 1, 15°, van Vlarem I, wat de definitie van het begrip "afvalstoffen" betreft, verwijst naar het afvalstoffendecreet van 2 juli 1981; dat artikel 4, eerste lid, b, van dit decreet ten tijde van het bestreden besluit bepaalde dat dierlijke mest niet onder zijn toepassing valt; dat de door de verwerende partij aangehaalde bepaling dus niet toelaat te eisen dat bij een milieuvergunningsaanvraag stavingsstukken worden gevoegd die de ecologisch verantwoorde mestafzet moeten aantonen, en dat zij nog minder toelaat een milieuvergunning te weigeren;

2.3.4.3. Overwegende dat de Raad van State geen bepaling bekend is die op de dag van het bestreden besluit voorschreef dat de aanvrager van een exploitatievergunning of milieuvergunning bij zijn aanvraag documenten diende te voegen of in de loop van de vergunningsprocedure documenten diende over te leggen met betrekking tot de afzetmogelijkheden van de door de geplande inrichting te produceren dierlijke mest; dat het meststoffendecreet van 23 januari 1991 geen regels bevatte met het oog op het beoordelen van een exploitatie- of milieuvergunningsaanvraag noch verbodsbepalingen die aanleiding kunnen geven tot het weigeren van een dergelijke vergunning; dat blijkens voormeld decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan vier mestafzetmogelijkheden voorhanden zijn : gebruik op eigen cultuurgronden, vervoer naar cultuurgronden van gebruikers gelegen in dezelfde of in aangrenzende gemeenten, vervoer naar andere dan voormelde gronden door een door de Mestbank erkend vervoerder en, tenslotte, afname door de Mestbank; dat in de toenmalige stand van de wetgeving de overheid derhalve niet de bevoegdheid bezat om bij wege van het weigeren van een exploitatievergunning een toekomstig exploitant reeds vooraf de mogelijkheid te ontzeggen om van een of meer van die wettelijke mestafzetmogelijkheden gebruik te maken;

2.3.4.4. Overwegende dat het zesde middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting van 17 oktober 1994 "houdende uitspraak over het beroep aangetekend tegen de beslissing nr. 31033/56/A/1 van 21 april 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van

West-Vlaanderen houdende gedeeltelijk verlenen van de vergunning voor een periode eindigend op 01 september 2011 aan de heer VANPARIJS Etienne, wonende te 8820 Torhout, Bakvoordestraat 14, om een varkensfokkerij gelegen te 8820 Torhout, Bakvoordestraat 14 te veranderen door uitbreiding".

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht februari tweeduizend en een, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.